

Απόφαση **47 / 2023** (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Αριθμός 47/2023

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Χριστοδούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Μαρία Κουβίδου, Βασίλειο Μαχαίρα, Αικατερίνη Κρυσταλλίδου -Εισηγήτρια και Μαρία Βάρκα, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 19 Οκτωβρίου 2022, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημητρίου Ασπρογέρακα (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Ευθυμίας Καλογεροπούλου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσιότου - κατηγορουμένου Δ. Σ. του Κ., κατοίκου ... ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ηλία Αμανατίδη, για αναίρεση της υπ' αριθ. 442/2021 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Κακουρηγμάτων Θεσσαλονίκης. Με υποστηρίζουσες την κατηγορία τις: 1.Χ. ή Χ. Τ. του Δ., κάτοικο ... και 2. Γ. Τ. του Γ., κάτοικο ... οι οποίες δεν παραστάθηκαν.

Το Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων Θεσσαλονίκης με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσιότος - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 8 Μαρτίου 2022 αίτησή του αναιρέσεως, η οποία ασκήθηκε ενώπιον της Γραμματέως Θεσσαλονίκης Άννας Αρναούτη, έλαβε αριθμό 7/2022 και η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 268/22.

Αφού άκουσε Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η αίτηση και να επιβληθούν τα έξοδα στον αναιρεσιότο και τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσιότου, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 8 Μαρτίου 2022 αίτηση του Δ. Σ. για αναίρεση της υπ' αριθμ. 442/2021 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, με την οποία κηρύχθηκε ένοχος για τις αξιόποινες πράξεις της ψευδούς καταμήνυσης και της συκοφαντικής δυσφήμισης κατά συρροή, με την αναγνώριση συνδρομής στο πρόσωπό του της ελαφρυντικής περιστάσεως του άρθρου 84 παρ. 2α' ΠΚ και καταδικάστηκε σε συνολική ποινή φυλάκισης πέντε (5) μηνών και δέκα (10) ημερών, η εκτέλεση της οποίας ανεστάλη για τρία έτη, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα και είναι παραδεκτή, περιέχουσα ως λόγους αναιρέσεως: την απόλυτη ακυρότητα στο ακροατήριο, την έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και την εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διάταξης (άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α', Δ' και Ε' του ΚΠΔ).

Σύμφωνα με το άρθρο 171 παρ.1δ ΚΠΔ, απόλυτη ακυρότητα, που λαμβάνεται υπόψη και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο σε κάθε στάδιο της ποινικής διαδικασίας, υπάρχει, αν δεν τηρηθούν οι διατάξεις που καθορίζουν: την εμφάνιση, την εκπροσώπηση και την υπεράσπιση του κατηγορουμένου και την άσκηση των δικαιωμάτων που τους παρέχονται από το νόμο, την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και τον Χάρτη Θεμελιωδών Ελευθεριών της Ε.Ε". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει, ότι η άσκηση των προσηκόντων στον κατηγορούμενο δικαιωμάτων αναφέρεται σε όλες τις περιπτώσεις, κατά τις οποίες υφίσταται από το νόμο υποχρέωση του δικαστή να δημιουργήσει οικοθεν εκείνες τις προϋποθέσεις που καθιστούν δυνατή την άσκηση των παραπάνω δικαιωμάτων, χωρίς να απαιτείται προηγουμένη σχετική αίτηση του κατηγορουμένου. Ο όρος δε "υπεράσπιση" του κατηγορουμένου πρέπει να νοηθεί υπό ευρεία έννοια και σ' αυτόν υπάγονται όλες οι διατάξεις που συμβάλλουν με οποιονδήποτε τρόπο στην υπεράσπισή του. Η παραβίαση της εν λόγω διατάξεως, υπό την αυτονομία ως άνω προϋπόθεση της παραδεκτής υποβολής του αντίστοιχου αιτήματος από τον κατηγορούμενο συνιστά παραβίαση του δικαιώματος υπεράσπισής του, επιφέρει ως κύρωση την απόλυτη ακυρότητα κατά το προμνημονευθέν άρθρο και ιδρύει τον εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Α' ΚΠΔ αναιρετικό λόγο. Κατά δε το άρθρο 6 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε με το ΝΔ 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ, κατά το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, "Παν πρόσωπον κατηγορούμενον επί αδικήματι τεκμαίρεται ότι είναι αθών μέχρι της νομίμου αποδείξεως της ενοχής του", ενώ σύμφωνα με το άρθρο 14 παρ. 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (Δ.Σ.Α.Π.Δ.), που κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν. 2462/1997, "Κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ποινικό αδίκημα τεκμαίρεται ότι είναι αθώο εωσότου η ενοχή του αποδειχθεί σύμφωνα με το νόμο". Με τις ως άνω διατάξεις, στα πλαίσια της έννοιας της "δίκαιης δίκης" επί ποινικών υποθέσεων, καθιερώνεται το τεκμήριο αθωότητας του κατηγορουμένου σε όλα τα διαδικαστικά στάδια μέχρι να εκδοθεί καταδικαστική απόφαση επί της δίωξης που ασκήθηκε σε βάρος του, κατοχυρώνεται, δηλαδή, το δικαίωμα κάθε κατηγορουμένου να θεωρείται (τεκμαίρεται) αθώος, εωσότου η ενοχή του αποδειχθεί νομίμως. Κατ' αυτό, η Πολιτεία, μέσω των οργάνων της, οφείλει να αποδείξει την ενοχή του κατηγορουμένου και όχι ο κατηγορούμενος την αθωότητά του. Απόρροια του τεκμηρίου αθωότητας είναι η αρχή της επείκειας προς τον κατηγορούμενο, η οποία επιβάλλει το δικαστήριο εν αμφιβολία να αποφανθεί υπέρ του κατηγορουμένου (in dubio pro reo). Η παραβίαση του τεκμηρίου αυτού επάγεται, πέραν της αναιρέσεως της απόφασης για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας (άρθ.510παρ. 1δ' ΚΠΔ), απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας, οπότε ιδρύεται και ο από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Α' ΚΠΔ, σε συνδυασμό με το προπαρατεθέν άρθρ. 171 παρ.1 στοιχ. δ' ΚΠΔ, λόγος αναιρέσεως (ΑΠ 1089/2019, ΑΠ 291/2016). Σύμφωνα εξ άλλου με τον κανόνα "ne bis in idem", ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρθρο 27 του ΚΠοινΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής δίωξης, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά. Η αρχή αυτή έχει προβλεφθεί από τον ημεδαπό νομοθέτη, με τη διάταξη του άρθρου 57 του ΚΠοινΔ, επαναλήφθηκε δε και με τη διάταξη του άρθρου 4 παρ.1 του 7ου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (ΕΣΔΑ), το οποίο κυρώθηκε με το ν. 1705/1987, σύμφωνα με την οποία "κανένας δεν μπορεί να διωχθεί ή καταδικαστεί ποινικά από τα δικαστήρια του ίδιου Κράτους για μία παράβαση για την οποία ήδη αθωώθηκε ή καταδικάστηκε με αμετάκλητη απόφαση σύμφωνα με το νόμο και την ποινική δικονομία του Κράτους αυτού".

Συνεπώς, από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι παραβίαση του δεδικασμένου, που ιδρύει λόγο αναιρέσεως κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. ΣΤ' του ΚΠΔ, υφίσταται όταν ο αμετακλήτως καταδικασθείς ή αθωωθείς καταδικάζεται για την ίδια ακριβώς πράξη με απόφαση που εκδόθηκε από ποινικό δικαστήριο (ΑΠ 1762/2019, ΑΠ 938/2016). Αναφορικά με την έννοια της ταυτότητας της πράξης, αυτή υπάρχει, όταν συνέχεται με το ίδιο ιστορικό γεγονός στο σύνολό του, το οποίο αφορά την ενέργεια ή την παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που επήλθε, είτε αυτό συνάπτεται άμεσα με το δράστη (τυπικό έγκλημα) είτε επακολουθεί (ουσιαστικό έγκλημα, ΑΠ 2022/2018). Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη, από τα άρθρα 93 παρ.3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ., ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' Κ.Ποιν.Δ., όταν αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της αποφάσεως, τα οποία αποτελούν ενιαίο σύνολο. Σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα, που ελήφθησαν υπόψη από το δικαστήριο

προκειμένου να μορφώσει την καταδικαστική του κρίση, όπως επιβάλλουν οι διατάξεις των άρθρων 177 παρ.1 και 178 Κ.Ποιν.Δ., για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ) χωρίς να απαιτείται ειδικότερη αναφορά ή αναλυτική παράθεσή τους και μείναι του τί προέκυψε από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει με βεβαιότητα, ότι το δικαστήριο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο ορισμένα από αυτά κατ' επιλογή, ενώ δεν είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση των διαφόρων αποδεικτικών μέσων και των μαρτυρικών καταθέσεων μεταξύ τους και δεν απαιτείται να προσδιορίζεται ποιο βάρυνε περισσότερο για το σχηματισμό της δικανικής κρίσεως ούτε χρειάζεται να διευκρινίζεται από ποίο ή ποία αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε η κάθε παραδοχή. Όταν δε εξαιρούνται ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, δεν σημαίνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα, αφού δεν εξαιρέθηκαν ρητά, ούτε ανακύπτει ανάγκη αιτιολογήσεως, γιατί δεν εξαιρούνται τα λοιπά. Η κατά τα άνω επιβαλλόμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής απόφασης πρέπει να υπάρχει και ως προς τους αυτοτελείς ισχυρισμούς, που προβάλλονται στο δικαστήριο της ουσίας από τον κατηγορούμενο ή το συνήγορό του σύμφωνα με τα άρθρα 170 παρ. 2 και 333 παρ. 2 Κ.Π.Δ. υπό την προϋπόθεση ότι οι ισχυρισμοί αυτοί έχουν προβληθεί κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τούτέστιν με όλα τα πραγματικά περιστατικά που κατά το νόμο απαιτούνται για τη θεμελίωσή τους, έτσι ώστε να μπορούν να αξιολογηθούν και σε περίπτωση αποδοχής να οδηγούν στο ειδικότερα ευνοϊκό για τον κατηγορούμενο αποτέλεσμα. Διαφορετικά, το δικαστήριο της ουσίας δεν έχει υποχρέωση να απαντήσει ή να δικαιολογήσει ειδικά τη σιωπηρή ή ρητή απόρριψή τους (Ολ. ΑΠ 2/2005). Μεταξύ των αυτοτελών ισχυρισμών, η απόρριψη των οποίων πρέπει να αιτιολογείται ιδιαίτερα, κατά τα προαναφερθέντα, είναι και εκείνος, που προβάλλεται από τον κατηγορούμενο περί της παραβίασης του τεκμηρίου της αθωότητας του υπό τις προϋποθέσεις που προαναφέρθηκαν. (ΑΠ 730/2020, ΑΠ 294/2019). Τέλος, λόγω αναιρέσεως της αποφάσεως συνιστά, κατά το άρθρ. 510 παρ.1 στοιχ. Ε' Κ.Ποιν.Δ., και η εσφαλμένη εφαρμογή ή ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία υπάρχει, όταν το δικαστήριο αποδίδει στο νόμο διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή, όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στη διάταξη που εφαρμόστηκε. Περίπτωση δε εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, που ιδρύει τον ανωτέρω αναιρετικό λόγο από το άρθρ. 510 παρ.1 στοιχ. Ε' Κ.Ποιν.Δ., συνιστά και η εκ πλαγίου παραβίαση της διατάξεως αυτής, η οποία υπάρχει, όταν στο πόρισμα της αποφάσεως, που προκύπτει από την αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και του διατακτικού της και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφολωθήρσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, που καθιστούν ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο σε σχέση με την ορθή εφαρμογή του νόμου, οπότε η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση. Όμως, δεν αποτελούν λόγους αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και, ειδικότερα, η εσφαλμένη εκτίμηση και αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων και των εγγράφων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολογήσεως κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη συσχέτισεως των αποδεικτικών μέσων μεταξύ τους, καθόσον, στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας ή της εσφαλμένης εφαρμογής του νόμου, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας (ΑΠ 617/2021, ΑΠ 294/2019, ΑΠ 1289/2019). Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο με την προβαλλόμενη απόφασή του δέχθηκε ότι : "...από τις ανωμοτί καταθέσεις των παρισταμένων προς υποστήριξη της κατηγορίας, της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρα υπερασπίσεως στο ακροατήριο, που περιέχονται στα ενσωματωμένα στην παρούσα απόφαση πρακτικά της δημόσιας συνεδριάσεως του παρόντος Δικαστηρίου, την ανάγνωση των πρακτικών της πρωτοβάθμιας δίκης και όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, τα οποία αναγνώστηκαν στο ακροατήριο και καταχωρήθηκαν στα ίδια πρακτικά, και γενικά από όλη τη συζήτηση της υποθέσεως και από την αξιολογική εκτίμηση όλων των αποδεικτικών μέσων, σύμφωνα με την προβλεπόμενη από το άρθρο 177 παρ. 1 ΚΠΔ αρχή της ηθικής αποδείξεως, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο εκκαλών κατηγορούμενος κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο ήταν δικηγόρος μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης. Αυτός χειριζόταν υποθέσεις των εγκαλούντων Χ. Τ. και του συζύγου της Ν. Μ. ως πληρεξούσιος δικηγόρος των, επιπλέον δε μεταξύ τους είχαν αναπτυχθεί φιλικές σχέσεις, από το έτος 1980 τουλάχιστον. Στα πλαίσια αυτά, αρχές του έτους 2005 η εγκαλούσα Χ. Τ., παρέδωσε στον κατηγορούμενο δικαστικές αποφάσεις που είχαν εκδοθεί δυνάμει αγωγών που αυτή είχε ασκήσει κατά της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "... και των ομορρυθμών μελών της Α. Σ. και Κ. Κ., που είχε έδρα στη ..., όπου και κατοικούσαν τα μέλη της, δίνοντας του την εντολή να προβεί, υπό την παραπάνω ιδιότητα του, σε όλες τις νόμιμες ενέργειες κατά των εν λόγω οφειλετών της. Πιο συγκεκριμένα η προαναφερομένη εγκαλούσα δυνάμει της με αριθμό 34/2004 αμετάκλητης απόφασης του Εφετείου Λαμίας, η οποία επικύρωσε την με αρ. 65/2002 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λειβαδιάς, είχε αναγνωριστεί δικαιούχος είσπραξης αποζημίωσης από σύμβαση έργου ύψους 31.997, 70 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων με υπόχρεη την άνω ομόρρυθμη εταιρία σε ολόκληρο με τα προαναφερθέντα μέλη της. Στην συνέχεια η παραπάνω εγκαλούσα κατά τον προαναφερόμενο χρόνο, έδωσε την εντολή στον κατηγορούμενο δικηγόρο να προβεί σε όλες τις νόμιμες ενέργειες για την είσπραξη της εν λόγω απαιτήσης. Σε εκτέλεση της εντολής αυτής ο κατηγορούμενος υπέβαλε ως πληρεξούσιος δικηγόρος της άνω εγκαλούσας, ενώπιον του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, την από 8-6-2005 αίτηση κατά των προαναφερομένων οφειλετών της εγκαλούσας, επί οποίας εκδόθηκε η με αρ. 19612/2005 διαταγή πληρωμής με την οποία υποχρεώθηκαν οι τελευταίοι να της καταβάλουν το προαναφερθέν ποσό πλέον τόκων και εξόδων. Ακολούθως, πρώτο εκτελεστό απόγραφο της εν λόγω διαταγής πληρωμής (με αριθμό 1882/2005), επιδόθηκε στους καθ'ων οφειλέτες στις 5-8-2005, οπότε ο εξ αυτών Α. Σ. κατέβαλε στον κατηγορούμενο με την ως άνω ιδιότητά του ως πληρεξουσίου δικηγόρου της εγκαλούσας το ποσό των 33.000 ευρώ για λογαριασμό της τελευταίας και συνετάγη το με ίδια ημερομηνία ιδιωτικό έγγραφο και εξοφλητική απόδειξη. Όμως για την είσπραξη του ποσού αυτού ο κατηγορούμενος, ουδέποτε ενημέρωσε την εγκαλούσα ούτε της κατέβαλε το εν λόγω ποσό μέχρι σήμερα και σα περί του αντιθέτου υποστηρίζει είναι απορριπτέα ως αβάσιμα, όπως θα αναφερθεί ειδικότερα κατωτέρω. Περαιτέρω από τα παραπάνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι δυνάμει της με αρ. 1003/2002 έκθεσης αναγκαστικής κατάσχεσης ακινήτου του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Ι. Π., κατασχέθηκε και εκτέθηκε σε δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό με επίτευξη της παραπάνω εγκαλούσας, το περιγραφόμενο στην εν λόγω έκθεση ακίνητο του ομόρρυθμου μέλους της προαναφερόμενης ομόρρυθμης εταιρίας Κ. Κ.. Για τον πλειστηριασμό αυτόν συντάχθηκε από την επί του πλειστηριασμού υπάλληλο Αικατερίνη Μιχαηλίδου, συμβολαιογράφο Θεσσαλονίκης, ο υπ' αρ. 1294426 πίνακας κατάταξης, στον οποίο και κατατέγη η άνω εγκαλούσα για το ποσό των 11.997,36 ευρώ, που αναλογούσε σ' αυτήν ως αναγγελλθείσα δανειστριά της υπ' αρ. 125 59/2006 πράξης της ανωτέρω συμβολαιογράφου. Την είσπραξη και απόδοση σ' αυτήν και του ποσού αυτού ανέθεσε η εγκαλούσα στον κατηγορούμενο. Προς τούτο δυνάμει του με αριθ. 1005/23-11-2007 ειδικού πληρεξουσίου της συμ/φου Θεσσαλονίκης Ροδάνθης Νέγρη, τον διόρισε ειδικό πληρεξούσιο, αντιπρόσωπο και αντίκλητο της, παρέχοντας του ειδική πληρεξουσιότητα, προκειμένου να εισπράξει για λογαριασμό της και να της αποδώσει ως πληρεξούσιος δικηγόρος της το παραπάνω ποσό, το οποίο είχε κατατεθεί για λογαριασμό της από την ανωτέρω επί του πλειστηριασμού υπάλληλο, στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων δυνάμει του με αριθ. 132486/20-12-2006 γραμματίου συστάσεως παρακαταθήκης. Ο κατηγορούμενος, αν και εισέπραξε και το ποσό αυτό, ουδέποτε το απέδωσε στην εγκαλούσα αλλά το παρακράτησε. Κατά συνέπεια το συνολικό ποσό που εισέπραξε ο κατηγορούμενος για λογαριασμό της άνω εγκαλούσας, λόγω της ιδιότητάς του ως εντολοδόχου από τις ανωτέρω απίες, ανέρχεται σε 44.887,36 ευρώ, το οποίο, αν και υποχρεούταν να αποδώσει στην εγκαλούσα, δεν απέδωσε μέχρι σήμερα. Τούτο συνάγεται από τα ακόλουθα γεγονότα: Η εγκαλούσα βλέποντας την παρέλευση μεγάλου χρονικού διαστήματος, χωρίς να υπάρχει κάποιο αποτέλεσμα σχετικά με την είσπραξη των άνω χρημάτων που είχε αναθέσει στον κατηγορούμενο, καθώς και μια συνεχή παρελκυστική τακτική και έλλειψη ενημέρωσης από τον τελευταίο, ήλθε σε επικοινωνία με τον άνω οφειλέτη της Α. Σ. και την προαναφερομένη συμ/φο Αικατερίνη Μιχαηλίδου, και διαπίστωσε ότι δυνάμει των προαναφερομένων εγγράφων (από 5-8-2005 αντεγράφου και εξοφλητικής απόδειξης, γραμμάτιο συστάσεως παρακαταθήκης) ο κατηγορούμενος είχε εισπράξει το προαναφερθέν συνολικό ποσό. Κατόπιν τούτου, αφού επιχείρησε ανεπιτυχώς να έλθει σε επαφή με τον κατηγορούμενο, ανακάλεσε το ως άνω πληρεξούσιο και τη σχετική εντολή προς αυτόν και έδωσε την εντολή στην δικηγόρο Θεσσαλονίκης Γεωργία Τριανταφυλλίδου (ήδη Τρίτη εγκαλούσα) προκειμένου να προβεί σε όλες τις νόμιμες ενέργειες για την είσπραξη του άνω ποσού από τον κατηγορούμενο. Η τελευταία ενεργώντας ως πληρεξούσια δικηγόρος της πρώτης εγκαλούσας, όχλησε εξωδίκως τον κατηγορούμενο δυο φορές και δη στις 19-7-2010 και στις 29-10-2010 με τις από 12-7-2010 και 19-10-2010 εξώδικες δηλώσεις, καλώντας τον να ενημερώσει την εγκαλούσα αναλυτικά για τα έξοδα και την αμοιβή του επί των άνω υποθέσεων που του είχε αναθέσει και αφού τα αφαιρέσει να της καταβάλει το υπόλοιπο οφειλόμενο στην ίδια ποσό. Ο κατηγορούμενος δεν απάντησε στις άνω οχλήσεις ούτε επικαλέστηκε ότι με σχετικές καταβολές στην Ε.Τ.Ε. κατά το χρονικό διάστημα από 10-8-2005 έως 2-4-2007 είχε καταβάλει στην εγκαλούσα τα παραπάνω ποσά που είχε εισπράξει για λογαριασμό της ούτε επέστρεψε το ως άνω ποσό. Σημειώνεται εδώ ότι από τις από 10-8-2005, 2-12006, 13-6-2006, 14-6-2006, 4-7-2006, 5-9-2006, 6-9-2006, 26-2-2007 και 4-7-2007 αποδείξεις εισπράξεως της

ΕΤΕ, με καταθέσεις σε λογαριασμό των εγκαλούντων Χ. Τ. και Ν. Μ. των ποσών των 15.000, 1700, 10000, 5000, 8000, 2000, 2000, 1000, και 5000 ευρώ αντιστοίχως, που προσκόμισε ο κατηγορούμενος και αναγνώστηκαν, δεν αποδεικνύεται εξόφληση του παραπάνω οφειλομένου ποσού στην πρώτη εγκαλούσα, αφού σ' αυτές δεν αναφέρεται η αιτιολογία καταβολής. Ενόψει δε του γεγονότος αυτού και του ότι το συνολικό ποσό των εν λόγω καταθέσεων ανέρχεται σε 49.700 ευρώ σε συνδυασμό με το ότι οι προαναφερόμενοι διατηρούσαν μακροχρόνια φιλία και ήταν συγκύριοι σε ακίνητα στην, όπου κατοικούσαν οι εγκαλούντες Χ. Τ. και Ν. Μ., το δικαστήριο άγει στην κρίση ότι αυτές αφορούσαν άλλες μεταξύ των εν λόγω προσώπων δοσοληψίες (επιστροφή δανεισθέντων ποσών, αμοιβές εργασιών στα ακίνητα που ήταν συγκύριοι) και όχι στην εξόφληση της άνω οφειλής. Έτσι, η πρώτη εγκαλούσα άσκησε δια της τρίτης εγκαλούσας δικηγόρου, κατά του κατηγορουμένου ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης την με αριθ. κατάθεσης 54015/23-12-2010 αγωγή από αδικοπραξία, με την οποία επικαλούμενη τα άνω πραγματικά περιστατικά ζητούσε να υποχρεωθεί να της καταβάλει αυτός (ο κατηγορούμενος) το άνω χρηματικό ποσό των 44.997,36 ευρώ το οποίο είχε παρακρατήσει παράνομα. Η αγωγή αυτή συζητήθηκε στο ακροατήριο του παραπάνω δικαστηρίου κατά τη δικάσιμο της 9-12-2011 και εκδόθηκε η με αριθ. 11485/2012 απόφαση η οποία έκανε δεκτή την αγωγή, κατ' εφαρμογή του τεκμηρίου ομολογίας του, λόγω ερημοδικίας του εκεί εναγομένου και εδώ κατηγορουμένου. Κατά τη συζήτηση της εν λόγω αγωγής εξετάστηκε ως μάρτυρας, με επιμέλεια της εκεί ενάγουσας και εδώ πρώτης εγκαλούσας, ο δεύτερος εγκαλών σύζυγος της, ο οποίος κατέθεσε τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, επιβεβαιώνοντας τους ανωτέρω αγωγικούς ισχυρισμούς. Κατά της απόφασης αυτής ο εδώ κατηγορούμενος άσκησε έφεση η οποία απορρίφθηκε με τη με αριθμό 950/2014 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης λόγω της ερημοδικίας του, και έτσι κατέστη τελεσίδικη και παράγει δεδικασμένο. Ενόψει των αποδειχθέντων αυτών πραγματικών περιστατικών ζήτημα εξαπάτησης του ανωτέρω δικαστηρίου από την ένορκη κατάθεση του εκεί μάρτυρα και εδώ δευτέρου εγκαλούντος δεν τίθεται ενόψει της εφαρμογής του τεκμηρίου ομολογίας από το ως άνω δικάσαν την αγωγή της πρώτης εγκαλούσας δικαστήριο. Και τούτο διότι δεν υπάρχει αξιόποινη απάτη στο δικαστήριο, ούτε σε απόπειρα, όταν ο δικαστής είναι υποχρεωμένος να δεχθεί τους ισχυρισμούς του ενάγοντος χωρίς έλεγχο της ουσιαστικής αλήθειας τους με βάση μόνο το τεκμήριο ερημοδικίας, αφού στην περίπτωση αυτή δεν τίθεται θέμα παραπλάνησης του δικαστή από αποδεικτικό μέσο αλλά η απόφαση του είναι αποτέλεσμα εφαρμογής του νόμου. Άλλωστε τα όσα κατέθεσε στη δίκη εκείνη ο δεύτερος εγκαλών απαντώντας σε ερωτήσεις του δικαστή και της τρίτης εγκαλούσας δικηγόρου της πρώτης, σχετικά με την είσπραξη από τον κατηγορούμενο των παραπάνω ποσών για λογαριασμό της πρώτης εγκαλούσας και την μη απόδοση αυτών στην τελευταία παρά τις σχετικές οχλήσεις ήταν αληθή και όχι ψευδή, όπως προαναφέρθηκε. Παρά ταύτα ο κατηγορούμενος υπέβαλε την 6-12-2016 την υπ' αριθμ. ΑΒΜ ... έγκληση ενώπιον του αρμοδίου Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης, με την οποίαν κατήγγειλε Ψευδώς ότι: α) Η πρώτη εγκαλούσα Χ. ή Χ. Τ. του Δ., τέλεσε εις βάρος του την αξιόποινη πράξη της απάτης στο Δικαστήριο (άρθρο 386 παρ. 1 ΠΚ), καθ' όσον η τελευταία άσκησε εις βάρος του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης την ως άνω υπ' αριθμ. καταθέσεως: 54015/23-12-2010 αγωγή της, με την οποίαν ζητούσε να υποχρεωθεί να της καταβάλει αυτός (ο κατηγορούμενος) το χρηματικό ποσό των 44.997,36 ευρώ, το οποίο δήθεν είχε εισπράξει αυτός (ο κατηγορούμενος) για λογαριασμό της από τους οφειλότες της Α. Σ. και Κ. Κ., ομορρύθμους εταίρους της ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "... και δεν της απέδωσε το εν λόγω χρηματικό ποσό και ότι κατά την εκδίκαση της ως άνω αγωγής που έλαβε χώρα στις 9-12-2011, με την ψευδή κατάθεση του δευτέρου εγκαλούντος Ν. Μ. του Α., κατάφερε να εκδοθεί η ως άνω υπ' αριθμ. 11485/2012 απόφαση του παραπάνω Δικαστηρίου, με την οποίαν επιδικάστηκε σε αυτήν το χρηματικό ποσό των 44.997,36 ευρώ, παρότι - κατά τους ισχυρισμούς του (κατηγορουμένου) - δεν της οφειλόταν κανένα χρηματικό ποσό εκ μέρους του. Το αληθές όμως ήταν, όπως ως άνω αποδείχθηκε, ότι η παραπάνω αγωγή της προαναφερθείσας Χ. ή Χ. Τ. του Δ., ήταν πράγματι βάσιμη. Ισχυρίσθηκε ακόμη ο κατηγορούμενος ότι ο ως άνω Ν. Μ. του Α., τέλεσε την αξιόποινη πράξη της ψευδορκίας (άρθρο 224 παρ. 2 ΠΚ), διότι δήθεν κατά την εκδίκαση της παραπάνω αγωγής που όπως ήδη αναφέρθηκε, έλαβε χώρα στις 9-12-2011, κατέθεσε ψευδώς ενώπιον του ως άνω Δικαστηρίου επιβεβαιώνοντας τους παραπάνω αγωγικούς ισχυρισμούς, το αληθές όμως είναι, όπως προαναφέρθηκε, ότι όλα όσα κατέθεσε ο προαναφερθείς Ν. Μ. του Α., κατά την εκδίκαση της παραπάνω αγωγής ήταν πράγματι αληθή. Ισχυρίσθηκε ακόμη ο κατηγορούμενος ότι η Γ. Τ. του Γ., τέλεσε την αξιόποινη πράξη της ηθικής αυτοουργίας σε ψευδορκία (άρθρα 46 παρ. 1 εδ. α' και 224 παρ. 2 ΠΚ), καθ' όσον - πάντα κατά τους ισχυρισμούς του κατηγορουμένου - κατά την εκδίκαση της παραπάνω αγωγής που έλαβε χώρα στις 9-12-2011, ενεργώντας με πειθώ και φορτικότητα προκάλεσε στον προαναφερθέντα μάρτυρα Ν. Μ. του Α., την απόφαση να καταθέσει ψευδώς ενώπιον του Δικαστηρίου επιβεβαιώνοντας τους παραπάνω αγωγικούς ισχυρισμούς, παρότι η αλήθεια ήταν όπως ήδη αναφέρθηκε, ότι τα όσα κατέθεσε ο Ν. Μ. του Α., κατά την εκδίκαση της παραπάνω αγωγής, ήταν πράγματι αληθινά. Μάλιστα η εν λόγω έγκληση του κατηγορουμένου, απορρίφθηκε με την 946/2016 διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης καθώς έγινε δεκτό ότι δεν προκύπτουν σοβαρές και επαρκείς ενδείξεις άσκησης ποινικής δίωξης σε βάρος των εγκαλουμένων για τις αξιόποινες πράξεις της απάτης στο δικαστήριο σε βαθμό πλημμελήματος ή κακουργήματος ή ψευδορκίας μάρτυρα και ηθικής αυτοουργίας σε ψευδορκία μάρτυρα, διότι "α) προέκυψε ότι τα γεγονότα που αναφέρει ο Ν. Μ. του Α. στην από 9-12-2011 ένορκη κατάθεσή του, κατά τη συζήτηση της με αρ. κατ. 54015/23-12-2010 αγωγής ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, είναι αληθή και όχι ψευδή, β) δεν προέκυψε παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, γ) δεν προέκυψε εξαπάτηση της Προέδρου του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, δ) δεν προέκυψε περιουσιακή βλάβη του εγκαλούντα. Τέλος, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο της δικογραφίας και της διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης (ένορκη κατάθεση, έγγραφο), δεν στοιχειοθετείται η βασιμότητα των ισχυρισμών του εγκαλούντα ούτε ο ίδιος πρότεινε κάποιο μάρτυρα απόδειξης." Η εν λόγω δε διάταξη επικυρώθηκε με την με αρ. 24/2017 διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης, ο οποίος απέρριψε την ασκήσιμα από τον ήδη κατηγορούμενο με αριθ. 1/9-1-2017 προσφυγή. Υπό όλα τα παραπάνω δεδομένα, η προπεριγραφείσα συμπεριφορά του κατηγορουμένου που ήταν έμπειρος δικηγόρος καταδεικνύει αναμφίβολα την πρόθεση του να καταμηνύσει τους ήδη εγκαλούντες, εν γνώσει του ψεύδους των καταμηνυόμενων και με σκοπό να προκαλέσει την άσκηση ποινικής δίωξης σε βάρος τους, δηλαδή της Χ. ή Χ. Τ. του Δ., του Ν. Μ. του Α. και της Γ. Τ. του Γ. για τις παραπάνω αξιόποινες πράξεις. Αποδείχθηκε ακόμη ότι της ως άνω υποβληθείσας εγκλήσεως έλαβαν γνώση ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης και οι αρμόδιοι υπάλληλοι της Εισαγγελίας Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης, ότι τα αναφερόμενα στην εν λόγω έγκληση ήταν ψευδή, όπως ήδη αναφέρθηκε, ότι ο κατηγορούμενος γνώριζε ότι όλα όσα ανέφερε στην παραπάνω έγκλησή του ήταν ψευδή αλλά και ότι οι ψευδείς αυτοί ισχυρισμοί του μπορούσαν να βλάψουν την τιμή τόσο της ως άνω Χ. ή Χ. Τ. του Δ., γιατί δημιούργησαν την εντύπωση ότι αυτή τέλεσε την αξιόποινη πράξη της απάτης στο Δικαστήριο, όσον και του Ν. Μ. του Α., διότι δημιούργησαν την εντύπωση ότι αυτός τέλεσε την αξιόποινη πράξη της ψευδορκίας μάρτυρος και επί πλέον, την τιμή και την επαγγελματική υπόληψη της προαναφερθείσας Γ. Τ. του Γ., καθ' όσον δημιούργησαν την εντύπωση ότι αυτή τέλεσε την αξιόποινη πράξη της ηθικής αυτοουργίας σε ψευδορκία μάρτυρος και εν όψει όλων όσων αναφέρθηκαν. Σημειώνεται ότι ως προς την παραπάνω αξιόποινη πράξη της συκοφαντικής δυσφήμισης υφίσταται η απαιτούμενη κατά τις διατάξεις του άρθρου 368 Π.Κ. έγκληση, η οποία κατατέθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα (βλ. 391/28-2-2017 έγκληση ενώπιον της Εισαγγελέως Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης) κατά του κατηγορουμένου. Ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου περί του ότι παραβιάστηκε από το Πρωτοβάθμιο δικαστήριο το τεκμήριο αθωότητας του αλυσιτελώς προτείνεται, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην νομική σκέψη της απόφασης αυτής, καθόσον όπως προαναφέρθηκε η κρινόμενη έφεση αυτού έγινε τυπικά δεκτή, εξαφανίστηκε καθολοκληρία η πρωτόδικη υπόθεση και η υπόθεση εξετάστηκε εξ αρχής. Ακόμη ο ισχυρισμός του κατηγορουμένου ότι η ποινική δίωξη που ασκήθηκε σε βάρος του για την αξιόποινη πράξη της υπεξαίρεσης του παραπάνω ποσού σε βαθμό κακουργήματος, έπαυσε οριστικά λόγω παραγραφής και τέθηκε αυτή στο αρχείο κατ' άρθρ. 111 επ και 467 του ισχύοντος από την 1-7-2019 Π.Κ., δυνάμει της 971/2019 πράξης του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης που εγκρίθηκε με την από 18-9-2019 πράξη του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης, με συνέπεια να θεωρείται ότι αυτός δεν τέλεσε την εν λόγω πράξη, ουδεμία επιρροή ασκεί στην κρινόμενη υπόθεση ούτε μεταβάλλει την αυτοτέλεια των ως άνω εγκλημάτων της ψευδούς καταμηνύσεως και της συκοφαντικής δυσφήμισεως, και απορρίπτεται. Κατ' ακολουθία όλων των παραπάνω και σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη της απόφασης αυτής στοιχειοθετούνται αντικειμενικά και υποκειμενικά στο πρόσωπο του κατηγορουμένου οι αξιόποινες πράξεις της ψευδούς καταμηνύσεως κατά συρροή και της συκοφαντικής δυσφήμισης κατά συρροή για τις οποίες ασκήθηκε η ποινική δίωξη και καταδικάστηκε πρωτόδικα και πρέπει να κηρυχθεί ένοχος αυτών, με την ελαφρυντική περίπτωση του άρθρου 84 παρ. 2 α ΠΚ που του αναγνωρίστηκε πρωτόδικα και προκειμένου να μη καταστεί χειρότερη η θέση του, όπως στο διατακτικό..".

Με τις παραδοχές αυτές, οι οποίες διαλαμβάνονται στο σκεπτικό και αλληλοσυμπληρώνονται με όσα περιέχονται στο διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης, το

Δικαστήριο της ουσίας διέλαβε στην εν λόγω απόφασή του την απαιτούμενη από τις διατάξεις του Συντάγματος και του ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία, αφού αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα, χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά και κατά τρόπο επιτρεπτό τον αναίρετικό έλεγχο, τα πραγματικά περιστατικά, που αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των ως άνω εγκλημάτων της ψευδούς καταμήνυσης και της συκοφαντικής δυσφήμισης κατά συρροή, για τα οποία καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, με παράθεση όλων των στοιχείων που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή των εγκλημάτων αυτών, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικοί συλλογισμοί, με βάση τους οποίους έγινε η υπαγωγή των αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών στις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 27, 229 παρ. 1 και 363-362 του παλαιού ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου, δηλαδή με ασαφείς, ελλιπείς ή αντιφατικές αιτιολογίες, οπότε δεν στέρησε την απόφαση από νόμιμη βάση. Σύμφωνα με τα προεκτεθέντα και σε σχέση με τις επί μέρους αιτιάσεις του αναιρεσείοντος, στο πόρισμα της προσβαλλόμενης απόφασης διαλαμβάνονται τα στοιχεία που συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση των άνω αξιόποινων πράξεων. Ειδικότερα, αναφέρονται όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή των άνω εγκλημάτων και παρατίθενται εκτενώς τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την κατά τα άνω ποινικά επιλήψιμη συμπεριφορά του αναιρεσείοντος, αφού προσδιορίζεται με ακρίβεια κατά τόπο, χρόνο και λοιπές περιστάσεις, το περιεχόμενο των ψευδών καταγγελιών που διαλαμβάνονταν στην από 6-12-2016 έγκληση που απήυθυσε ο αναιρεσείων προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης, σε βάρος : α) της Χ. Τ., για απάτη στο δικαστήριο, τελεσθείσα με την από 23-12-2010 αγωγή της κατά του αναιρεσείοντος, με αίτημα την απόδοση του ποσού 44.997,36 ευρώ που αυτός εισέπραξε από τους αντιδίκους της σε σχετική διένεξη ως εντολοδόχος και πληρεξούσιος δικηγόρος της και ουδέποτε της απέδωσε , β) του συζύγου της Ν.Μ. για ψευδή κατάθεση κατά τη συζήτηση της άνω αγωγής, που έγινε δεκτή με την 11485/2012 (εκδοθείσα ερήμην του αναιρεσείοντος) απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης και κατέστη τελεσιδική με την 950/2014 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης , που απέρριψε λόγω της ερημοδικίας του αναιρεσείοντος την έφεσή του και γ) της δικηγόρου της ανωτέρω αντιδίκου του Χ. Τ. (υποστηρίζουσας την κατηγορία) Γ.Τ., για ηθική αυτοουργία στην "ψευδή κατά την άνω έγκληση του αναιρεσείοντος" κατάθεση του Ν. Μ., διευκρινίζονται επακριβώς τα αληθή κρίσιμα ως άνω περιστατικά, τα οποία γνώριζε ο κατηγορούμενος-αναιρεσείων και θεμελιώνεται επαρκώς η υποκειμενική δόλια προαίρεση αυτού να προκαλέσει την άδικη καταδίωξη των ανωτέρω, ότι η εν λόγω έγκληση απορρίφθηκε με την 946/2016 διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης που επικυρώθηκε με την 24/2017 διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης, ότι τα ως άνω πραγματικά περιστατικά της αναληθούς εγκλήσεως περιήλθαν σε γνώση του αρμόδιου Εισαγγελέα και των υπαλλήλων της Εισαγγελίας Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης καθώς και η γνώση του αναιρεσείοντος περί της αναληθείάς τους και περί του ότι μπορούσαν να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη των ως άνω εγκαλούμενων. Επίσης, υπό τη παραδοχή ότι: η ποινική δίωξη που ασκήθηκε σε βάρος του αναιρεσείοντος για την πράξη της υπεξαίρεσης του παραπάνω ποσού, έπαυσε οριστικά λόγω παραγραφής και τέθηκε στο αρχείο με την 971/2019 πράξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης που εγκρίθηκε με την από 18-9-2019 πράξη του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης, ουδεμία επιρροή ασκεί στην κρινόμενη υπόθεση ούτε μεταβάλλει την αυτοτέλεια των ως άνω εγκλημάτων της ψευδούς καταμήνυσεως και της συκοφαντικής δυσφήμισεως, και πρέπει (για το λόγο αυτό να απορριφθεί), το Εφετείο διέλαβε την ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία που απαιτείται για την απόρριψη του αντίστοιχου ισχυρισμού του αναιρεσείοντος, περί του ότι "με την καταδική του για τις εν λόγω πράξεις παραβιάστηκε το τεκμήριο της αθωότητας που παρήχθη από την κατά τα άνω παραγραφή της πράξης της υπεξαίρεσης", καθόσον δεν συνέτρεχαν εν προκειμένω οι νόμιμοι όροι και οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 6 παρ. 2 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), ούτε εκείνες του άρθρου 14 παρ. 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (Δ.Σ.Α.Π.Δ.), όπως στην οικεία μείζονα σκέψη αναπτύχθηκε. Ειδικότερα, σύμφωνα με τις προεκτεθείσες παραδοχές, με σαφήνεια αναφέρεται στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι προηγήθηκε η έκδοση της πολιτικής και με δύναμη δεδικασμένου απόφασης για την αδικοπράξια της υπεξαίρεσης (με την επί πλέον επισήμανση ότι οι δικονομικές της συνέπειες επήλθαν λόγω της ερημοδικίας του αναιρεσείοντος) και επακολούθησε η θέση στο αρχείο λόγω παραγραφής του αντίστοιχου αδικήματος, οπότε δεν τίθεται ζήτημα παραβίασης του κατοχυρωμένου από τις άνω διατάξεις τεκμηρίου αθωότητας, όπως εσφαλμένα υπολαμβάνει ο αναιρεσείων. Ανεξαρτήτως τούτω δε συνάφεια της παρούσας δίκης υφίσταται προς την απορριπτική (της έγκλησης του αναιρεσείοντος) 946/2016 διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Θεσσαλονίκης, που επικυρώθηκε με την 24/2017 διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Θεσσαλονίκης, (προηγηθείσα ομοίως της επικαλούμενης παραγραφής της υπεξαίρεσης το 2019) και ειδικότερα με την κρίση ότι δεν προκύπτουν σοβαρές και επαρκείς ενδείξεις άσκησης ποινικής δίωξης σε βάρος των εγκαλούμενων για τις πράξεις της απάτης στο δικαστήριο σε βαθμό πλημμελήματος ή κακουργήματος ή ψευδορκίας μάρτυρα και ηθικής αυτοουργίας σε ψευδορκία μάρτυρα και όχι προς εκείνη που ανοίχθηκε με την αστική δίκη για την αδικοπράξια της υπεξαίρεσης στην οποία ηπτήθηκε αμετακλήτως και τη συναφή ποινική που επακολούθησε και περατώθηκε λόγω παραγραφής, τεθείσα στο αρχείο με εισαγγελική διάταξη. Σε κάθε δε περίπτωση, εάν ήθελε εκτιμηθεί ότι ο αναιρεσείων, υπό την επίκληση ότι "η παύση της ποινικής του δίωξης λόγω παραγραφής ισοδυναμούσε με αθώωση του για την πράξη της υπεξαίρεσης και ως εκ τούτου δέσμευε το Εφετείο που όφειλε να τον αθώσει για τις ενταύθα αποδιδόμενες πράξεις της ψευδούς καταμήνυσης και της συκοφαντικής δυσφήμισης" επιχειρεί, υπό το πρόσχημα της παραβίασης του τεκμηρίου αθωότητας, να θεμελιώσει τον ισχυρισμό του στην ύπαρξη δεδικασμένου (δηλαδή στον κανόνα ne bis in idem που διαλαμβάνεται στις διατάξεις του άρθρου 4 παρ. 1 του 7ου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ και στο άρθρο 57 παρ. 1 ΚΠΔ), τις οποίες ωστόσο δεν επικαλείται, ούτε άλλωστε την αναίρετική για την παραβίασή τους πλημμέλεια (άρθρ.510 παρ. 1 στοιχ. ΣΤ' ΚΠΔ), πρέπει να σημειωθεί ότι οι προϋποθέσεις εφαρμογής αυτών, (πέραν του απαραδέκτου), ουδώς συντρέχουν, εφόσον δεν υφίσταται ταυτότητα πράξης, υπό την έννοια ότι η ερευνώμενη κατηγορία δεν συγκροτείται εξ αντικείμενου από τα ίδια πραγματικά περιστατικά από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιαστικά αντικειμενικά στοιχεία της η (προηγούμενη) κατηγορία για την υπεξαίρεση , (ταυτόσημα περιστατικά ή ουσιαστικά όμοια κατά τη νομολογία του ΕΔΔΑ), αφού τα αποτελέσματα των επίμαχων φυσικών πράξεων (της ψευδούς καταμήνυσης και της συκοφαντικής δυσφήμισης) έχουν αυτοτελή υλική υπόσταση κι αποτελούν εξωτερικά το καθένα ίδιο έγκλημα, το οποίο δεν τέθηκε υπό την κρίση του Εισαγγελέα που έπαυσε την ποινική δίωξη για την υπεξαίρεση, όπως ορθά και αιτιολογημένα έκρινε το Εφετείο. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, εφόσον δεν διαπιστώνεται παραβίαση από το Εφετείο των διατάξεων των άρθρων 171 παρ. 1 εδ. δ', παρ. 2 ΚΠΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ ως προς την υπεράσπιση του κατηγορουμένου - αναιρεσείοντος αναφορικά με το προστατευόμενο από το άρθρο 71 ΚΠΔ και την παρ. 2 του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ τεκμήριο αθωότητας, αφού το δικαστήριο, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις εν λόγω διατάξεις, κρίνοντας ότι δεν παραβιάστηκαν και με την αναγκαία (πλήρη) αιτιολογία κατέληξε στην απορριπτική επί του επίμαχου ισχυρισμού του αναιρεσείοντος κρίση, πρέπει οι λόγοι της υπό κρίση αναίρεσεως, ο πρώτος για πλημμέλεια εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Α' ΚΠΔ και ο δεύτερος για πλημμέλεια εκ του άρθρου 510 παρ. 1 Δ' και Ε' ΚΠΔ, να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Περαιτέρω δε κατά το μέρος που οι συναφείς αιτιάσεις των οικείων λόγων πλήττουν την πρωτόδικη απόφαση είναι απαράδεκτοι, εφόσον με την παραδοχή της ασκηθείσας εφέσεως από τον αναιρεσείοντα η εν λόγω απόφαση εξαφανίστηκε και η υπόθεση ερευνήθηκε εκ νέου, αντικείμενο δε προσβολής με την αναίρεση συνιστά πλέον μόνον η απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης για τα πλημμελήματα. Μετά ταύτα, μη υπάρχοντος άλλου λόγου προς έρευνα πρέπει η αίτηση αναίρεσεως να απορριφθεί στο σύνολό της και να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 578 παρ.1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 8-3-2022 αίτηση του Δ. Σ. για αναίρεση της με αρ. 442/2021 αποφάσεως του Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Θεσσαλονίκης.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα εκ διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 14 Δεκεμβρίου 2022.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Ιανουαρίου 2023.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[<< Επιστροφή](#)